FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT JEAN MISCHO

föredraget den 25 november 1999 *

1. Mediocurso — Estabelecimento de Ensino Particular SA (nedan kallat Mediocurso), ett bolag bildat enligt portugisisk rätt, Lissabon, har överklagat förstainstansrättens dom av den 15 september 1998 i de förenade målen Mediocurso mot kommissionen [1] och har yrkat att domen skall upphävas i den del klagandens talan har ogillats.

2. I dessa mål hade talan väckts med yrkande om ogiltigförklaring av kommissionens beslut C(96) 1185 och C(96) 1186 av den 14 augusti 1996 om nedsättning av finansiellt stöd som beviljats Mediocurso av Europeiska socialfonden (nedan kallad ESF) avseende olika projekt för yrkesutbildning.

3. Eftersom bakgrunden till tvisten och tillämpliga bestämmelser redan i detalj har redovisats i förstainstansrättens dom, vilken har publicerats i rättsfallssamlingen, skall de inte upprepas här.

4. Mediocurso har i sitt överklagande anfört följande tre grunder:

— förstainstansrätten har åsidosatt principen att berörda parter skall ges tillfälle att yttra sig och principen om rätten till försvar,

— förstainstansrättens har gjort en uppenbart oriktig bedömning av ingivna handlingar, och

— förstainstansrätten har lämnat en osammanhängande motivering och åsidosatt proportionalitetsprincipen.

* Originalspråk: franska.

1 — T-180/96 och T-181/96 (REG 1998, s. II-3477).

Huruvida rätten till försvar har åsidosatt

5. Förstainstansrätten underkände denna grund med följande motivering:

"49 Enligt fast rättspraxis skall rätten till försvar iakttas när kommissionen nedsätter stödet för en person som har beviljats stöd från ESF (se bland annat domstolens dom av den 24 oktober 1996 i mål C-32/95 P, kommissionen mot Lisrestal m.fl., REG 1996, s. I-5373, punkterna 21—44).

50 Det skall vidare anmärkas att förstainstansrätten i sin dom i det ovannämnda målet Lisrestal m.fl. mot kommissionen (punkt 49) uppgav, utan att domstolen ändrade denna bedömning i sin dom av den 24 oktober 1996 i det ovannämnda målet kommissionen mot Lisrestal m.fl., att kommissionen gentemot en person som erhållit stöd från ESF ensam är juridiskt ansvarig för beslut om nedsättning av ett sådant stöd och att kommissionen inte kan fatta ett sådant beslut utan att dessförinnan ha berett denna person tillfälle, eller ha försäkrat sig om att denna person beretts tillfälle, att på ett ändamålsenligt sätt tillkännage sin ståndpunkt avseende den planerade nedsättningen.

51 Sökanden har såväl i sina inlagor som i sitt svar på förstainstansrättens skriftliga fråga medgivit att den yttrat sig till DAFSE innan skrivelsen av den 11 september 1991 antogs. I denna skrivelse har DAFSE inte anslutit sig till samtliga anmärkningar som sökanden har framfört vad avser de tänkta nedsättningarna.

52 Det skall emellertid konstateras att sökanden inte formellt har yttrat sig angående denna skrivelse, vilket riktigt påpekas i de ifrågasatta besluten. Sökanden har nämligen inskränkt sig till att väcka talan mot denna skrivelse vid portugisisk förvaltningsdomstol. I förevarande fall borde sökanden emellertid formellt ha yttrat sig angående denna skrivelse, så att DAFSE hade kunnat underrätta kommissionen därom. Mot denna bakgrund kan sökanden inte göra gällande att kommissionen inte har delgivits sökandens eventuella yttrande, eftersom detta beror på sökandens egen underlåtenhet.

53 Förstainstansrätten anser att sökanden därför har givits tillfälle att, i enlighet med förstainstansrättens dom i det ovannämnda målet Lisrestal m.fl. mot kommissionen, 'på ett ändamålsenligt sätt' tillkännage sin ståndpunkt avseende de omständigheter som lagts den till last."

6. Mediocurso anser att principen att den part som kommer att beröras av ett beslut

som går honom emot skall ges tillfälle att yttra sig har åsidosatts. Domstolen har erinrat om denna princip i domen i det ovannämnda målet kommissionen mot Lisrestal m.fl. Mediocurso har gjort gällande att det fick kännedom om de synpunkter och reservationer som lämnats i de revisionsrapporter som upprättats av bolaget Audite först i samband med ett sammanträde den 10 september 1991. Trots det anmodade DAFSE emellertid i en skrivelse den 11 september 1991 Mediocurso att återbetala vissa belopp.

7. Mediocurso har gjort gällande att det inte på något meningsfullt sätt kunde lämna sina synpunkter på innehållet i revisionsrapporterna vid sammanträdet den 10 september 1991 förrän det hade undersökt dessa mot bakgrund av de handlingar som det hade tillgång till. Mediocurso har påpekat att de synpunkter som det möjligen hade kunnat lämna under sammanträdet — från vilket det saknas skriftliga anteckningar — inte på något sätt kan anses motsvara ett utövande av rätten att yttra sig.

8. Mediocurso har ifrågasatt att skrivelsen av den 11 september 1999 — trots att den innehåller ett krav på återbetalning — skulle kunna anses utgöra en anmodan till mottagaren att inkomma med yttrande i enlighet med principen om rätten att yttra sig.

9. Mediocurso anser att det efter att ha mottagit detta återbetalningskrav (som den högsta förvaltningsdomstolen för övrigt har ansett vara rättsstridigt) inte hade något annat val än att väcka talan vid behörig domstol.

10. Mediocurso anser att förstainstansrätten felaktigt har konstaterat att sökanden formellt borde ha yttrat sig angående skrivelsen så att DAFSE kunde ha underrättat kommissionen därom, samt att sökanden inte kunde göra gällande att kommissionen inte hade delgivits dess eventuella yttrande, eftersom detta berodde på sökandens egen underlåtenhet.

11. Kommissionen anser att förstainstansrätten riktigt har förklarat att Mediocurso hade givits tillfälle att lämna sina synpunkter angående skrivelsen av den 11 september 1991. Kommissionen har erinrat om att Mediocurso efter att det erhållit skrivelsen inte framförde sina synpunkter och att så borde ha skett för att kommissionen skulle ha kunnat underrättas därom i enlighet med vad förstainstansrätten har påpekat i punkt 52 i den ifrågasatta domen.

12. Kommissionen har preciserat att denna invändning utgör en sakfråga som redan har prövats av förstainstansrätten och som det inte ankommer på domstolen att pröva.

13. Kommissionen har tillagt att Mediocurso självmant avsade sig rätten att yttra sig vid kommissionen genom att väcka talan vid de portugisiska domstolarna.

14. Kommissionen har slutligen gjort gällande att Mediocurso i sin replik i förstain-

stansrätten, punkt 38, har medgivit att det hade haft möjlighet att framföra sina synpunkter efter delgivningen av DAFSE:s förslag till nedsättning år 1991, samt under sammanträdena med bolaget Audite. Kommissionen har därvid citerat punkt 104 i den överklagade domen: "Sökanden har för övrigt i sitt skriftliga svar på förstainstansrättens frågor samt vid sammanträdet medgivit att den fått del av de viktigaste delarna av Audites rapporter genom skrivelsen av den 11 september 1991...." Kommissionen anser därutöver, med hänvisning till punkt 51 i den omtvistade domen, att Mediocurso — såväl i sina inlagor som i sitt skriftliga svar på förstainstansrättens fråga — har medgivit att det yttrat sig till DAFSE innan skrivelsen av den 11 september 1991 skickades till klaganden.

Bedömning

15. Inledningsvis kan det erinras om att det är de beslut som antogs av kommissionen den 14 augusti 1996 som har överklagats till förstainstansrätten av Mediocurso.

16. Frågan som har uppkommit är således om kommissionen före nämnda beslut har givit Mediocurso tillfälle, eller försäkrat sig om att det har givits tillfälle, att lämna sina synpunkter på den planerade nedsättningen.

17. Domstolen har sin dom av den 6 juli 1993[2] angående återbetalning av importtullar konstaterat att förfaranden inom områden som till exempel konkurrensrätt eller uttag av antidumpningstullar, där det är gemenskapsinstitutionerna som beslutar om att inleda ett förfarande i syfte att eventuellt beivra de överträdelser av bestämmelserna i fördraget som en näringsidkare har gjort sig skyldig till, bör särskiljas från andra typer av förfaranden.

18. Vad avser förfaranden vid ESF är det företag eller enskilda som ansöker om att erhålla stöd från fonden. Sådant stöd beviljas på vissa villkor. Om dessa villkor inte längre är uppfyllda kan det bli fråga om en nedsättning av stödet. I enlighet med den åtskillnad som domstolen gör mellan olika förfaranden skall denna situation inte likställas med ett förfarande som syftar till att beivra överträdelser som en näringsidkare har gjort sig skyldig till och där principen om ett kontradiktoriskt förfarande har särskilt stor betydelse. För att denna princip skall anses ha iakttagits är det följaktligen tillräckligt att mottagaren har givits möjlighet, antingen direkt eller genom behörig nationell myndighet, att till kommissionen ange skälen för att denne anser att nedsättningen av stödet inte var berättigad innan kommissionen antar sitt slutgiltiga beslut. I motsats till vad klaganden har hävdat kräver principen om ett kontradiktoriskt förfarande däremot inte att mottagaren skall ha erhållit en formell anmodan att inkomma med yttrande.

2 — Dom i de förenade målen C-121/91 och C-122/91, CT Control (Rotterdam) och JCT Benelux mot kommissionen (REG 1993, s. I-3873) som rörde återbetalning av importtullar i enlighet med rådets förordning (EEG) nr 1430/79 av den 2 juli 1979 om återbetalning eller eftergift av importtullar eller exporttullar (EGT L 175, s. 1).

19. I det ifrågavarande målet framgår det emellertid att Mediocurso blivit underrättat om samtliga skäl för att nedsätta stödet, något som för övrigt inte heller har bestritts. Det framgår av punkt 51 i förstainstansrättens dom att DAFSE i sin skrivelse av den 11 september 1991 "inte anslutit sig till samtliga anmärkningar som sökanden har framfört vad avser de tänkta nedsättningarna". Av detta stycke, vars riktighet inte har bestritts av Mediocurso, går det att *e contrario* sluta sig till att detta bolag har givits tillfälle att framföra sina invändningar och att en del av dessa har beaktats.

20. Det är visserligen beklagansvärt att DAFSE inte har givit Mediocurso rimlig tid att göra en mer ingående bedömning av revisionsrapporterna och komplettera de muntliga synpunkter som lämnades under sammanträdet den 10 september 1991 med ett skriftligt yttrande. Det är ännu mer beklagansvärt att skrivelsen av den 11 september 1991 innehöll ett återbetalningskrav av sådant slag att Mediocurso fick intryck av att det inte hade något annat val än att väcka talan vid behörig portugisisk domstol.

21. Inte desto mindre har Mediocurso inom ramen för den talan som väckts mot DAFSE till detta organ kunnat framföra utförliga invändningar mot en nedsättning av stödet.

22. Jag tvivlar för övrigt på att detta organ, under hela den tid som förflöt från det att talan väcktes till det att DAFSE skickade skrivelsen av den 22 september 1995 till kommissionen, inte skulle ha underrättat kommissionen om den pågående tvisten och redogjort för de argument som Mediocurso hade framfört inom ramen för denna. Undrade inte kommissionens tjänstemän varför detta ärende inte hade avslutats, och begärde de inte upplysningar av DAFSE?

23. Eftersom det emellertid saknas bevis för detta, utgår jag från hypotesen att så inte var fallet.

24. Frågan kvarstår således om Mediocurso hade givits tillfälle att yttra sig till kommissionen innan den formellt antog besluten av den 14 augusti 1996.

25. Det framgår av punkt 28 i förstainstansrättens dom att DAFSE den 6 mars 1996 underrättade klaganden "om att kommissionen hade fattat beslut avseende sökandens ansökan om slutlig utbetalning i de två ärendena och att kommissionen hade bekräftat resultatet av den finansiella kontroll som sökanden redan hade underrättats om den 11 september 1991".

26. Förstainstansrätten har därefter i punkt 29 i domen konstaterat följande:

"Den 4 april 1996 begärde sökanden att DAFSE skulle översända en kopia av kommissionens beslut. Sökanden begärde även att få ta del av ESF:s handlingar i ärendet. Sökanden gavs tillfälle att ta del av dessa handlingar den 24 april 1996 och konstaterade att det inte fanns något annat beslut än kommissionens debitnotor, där det angavs vilka belopp som skulle återbetalas..."

27. Av dessa delar i domen, vars riktighet inte har ifrågasatts, går det att sluta sig till att DAFSE:s skrivelse av den 6 mars 1996 inte hänvisade till kommissionens formellt riktiga beslut utan till ett "principbeslut" som inte formellt hade antagits. Kommissionens interna förfarande var således ännu inte avslutat.

28. Eftersom något annat inte har framkommit, får det dessutom antas att då Mediocurso gavs tillfälle att i Bryssel den 24 april 1996 ta del av ESF:s handlingar i ärendet hade det möjlighet att muntligen framföra synpunkter till de ansvariga tjänstemännen.

29. Det bör dock erinras om att Mediocurso, i stället för att bekräfta invändningarna i en skrivelse till kommissionen, valde att inleda ett domstolsförfarande och därvid väcka talan mot kommissionen vid förstainstansrätten. [3]

30. Under alla omständigheter har Mediocurso genom att väcka talan på ett mer formellt sätt än genom en skrivelse kunnat framföra skälen för att det inte godtog en nedsättning av stödet.

31. För övrigt föranledde talan i dessa mål kommissionen att återkalla de "debitnotor" mot vilka talan fördes (punkt 30 i förstainstansrättens dom).

32. Klaganden har således både kunnat framföra sina synpunkter till kommissionen och förmått denna att anta formellt riktiga beslut.

33. Även om DAFSE inte har underrättat kommissionen om de invändningar som klaganden framförde under förfarandet i den nationella domstolen, följer det av det ovanstående att Mediocurso har givits tillfälle att framföra sina synpunkter direkt till

3 — Mål T-70/96 och T-72/96 avskrevs genom beslut av ordföranden på andra avdelningen av den 12 november 1996.

kommissionen innan denna antog de ifrågasatta besluten av den 14 augusti 1996.

34. Talan kan således inte vinna bifall på den grunden att principen om rätten till försvar har åsidosatts.

Huruvida förstainstansrättens dom grundas på en missuppfattning av de faktiska omständigheterna avseende rubrikerna 14.3.1 a och 14.3.13 i ansökan om slutlig utbetalning ("lärarlöner" och "skatter och avgifter")

35. Klaganden anser att förstainstansrätten har dragit felaktiga slutsatser av sin analys av innehållet i de aktuella handlingarna genom att förklara att "det framgår av en analys av de handlingar som sökanden ingivit för att styrka vilken typ av kurser som har hållits vad avser det första ärendet och vilka lärare som har deltagit (bilagorna 21 och 22 till ansökan) att dessa uppgifter är så vaga att det inte med säkerhet kan sägas att kurserna i fråga verkligen har ägt rum...", och göra samma påstående, *mutatis mutandis*, beträffande det andra ärendet.

36. Enligt klaganden framgår det i själva verket tydligt av handlingarna att de ifrågavarande kurserna har hållits av de däri angivna personerna, och att dessa har undertecknat kvitton som avser deras lön för dessa kurser.

37. Klaganden anser således att domstolen i enlighet med sin fasta rättspraxis[4] borde upphäva förstainstansrättens dom i den del den grundas på en missuppfattning av de faktiska omständigheterna.

38. Kommissionen har däremot gjort gällande att förstainstansrätten på grundval av handlingarna i ärendena har gjort en riktig bedömning av de faktiska omständigheterna avseende de två ifrågavarande bokföringsposterna. Det skulle således inte finnas anledning att i det föreliggande målet göra gällande att förstainstansrätten missuppfattat de faktiska omständigheterna.

39. Förstainstansrätten skulle således med rätta ha funnit att kommissionen inte hade gjort en uppenbart oriktig bedömning då den ansåg att klaganden inte hade styrkt att ingivna handlingar verkligen avsåg de ifrågavarande kurserna i respektive ärende.

40. Klaganden har kritiserat punkterna 134 och 172 i förstainstansrättens dom. Dessa punkter avser mål T-180/96 respektive mål T-181/96 och har följande identiska lydelse:

"Förstainstansrätten anser att det framgår av en analys av de handlingar som sökan-

4 — Se dom av den 1 juni 1994 i mål C-136/92 P, kommissionen mot Brazzelli Lualdi m.fl. (REG 1994, s. I-1981), punkt 49.

den ingivit för att styrka vilken typ av kurser som har hållits i det första ärendet och vilka lärare som deltog (bilagorna 21 och 22 i ansökan) att dessa uppgifter är så vaga att det inte med säkerhet kan sägas att kurserna i fråga verkligen har ägt rum, vilket DAFSE med rätta har anmärkt i punkt 14.3.1 a i sin skrivelse av den 22 september 1995. Kommissionen har således inte gjort sig skyldig till en uppenbart felaktig bedömning när den fastställde att sökanden, som anordnat ett stort antal olika kurser med ett stort antal handledare, inte styrkt att ingivna handlingar verkligen avsåg de kurser som avses i det första ärendet [5], och när den följaktligen vägrade beakta samtliga utgifter för vilka stöd har begärts."

41. Klaganden har vid upprepade tillfällen gjort gällande att, i motsats till vad förstainstansrätten påstod, det tydligt framgår av de ingivna handlingarna att de ifrågavarande kurserna verkligen har ägt rum.

42. Även om förstainstansrätten var tveksam, kan det konstateras att den inte gjorde bedömningen att de tvistiga kurserna inte skulle ha ägt rum. Eftersom förstainstansrätten inte har gjort en sådan bedömning, kan talan inte vinna bifall på den grunden.

5 — Punkt 172 som avser mål T-181/96 hänvisar givetvis till det andra ärendet.

43. Klagandens argument syftar även till att domstolen skall förklara att förstainstansrätten har gjort en oriktig bedömning i den del där den fann att kommissionen med rätta hade ansett att det inte var fastställt att de ingivna handlingarna verkligen avsåg de kurser som var föremål för gemenskapsstöd.

44. Det framgår av den i punkt 37 nämnda domen att det inte ankommer på domstolen att inom ramen för ett överklagande pröva de faktiska omständigheter som förstainstansrätten redan har fastställt, utom då det av handlingarna i målet framgår att de av förstainstansrätten fastställda omständigheterna är materiellt oriktiga.

45. I det föreliggande målet har klaganden inte visat att det framgår av handlingarna i målet att förstainstansrättens bedömning av de faktiska omständigheterna varit uppenbart oriktig. Klaganden har i själva verket endast ifrågasatt förstainstansrättens bedömning av de handlingar som ingivits till stöd för ansökan.

46. Överklagandet kan således inte upptas till prövning på denna grund, eftersom den avser att ifrågasätta förstainstansrättens bedömning av de faktiska omständigheterna.

47. Av detta följer att talan inte kan vinna bifall på den andra grunden som har åberopats av klaganden.

Huruvida motiveringen var motsägelsefull och huruvida proportionalitetsprincipen har åsidosatts

48. Klaganden har inledningsvis gjort gällande att det var motsägelsefullt av förstainstansrätten att ifrågasätta att kursverksamheten verkligen skulle ha ägt rum samtidigt som den godtog att kommissionen hade ansett att vissa andra utgifter än lärarlönerna, avseende samma kurser, kunde anses ersättningsgilla.

49. Mot bakgrund av vad som har anförts ovan, är det tillräckligt att besvara detta argument på så sätt att förstainstansrätten inte har funnit att nämnda kursverksamhet inte skulle ha ägt rum. Förstainstansrätten kan således inte ha agerat motsägelsefullt genom att godta att kommissionen hade funnit att vissa utgifter som hade samband med kurserna kunde anses ersättningsgilla.

50. Klaganden har dessutom gjort gällande att förstainstansrätten har åsidosatt proportionalitetsprincipen genom att anse att kommissionen med rätta hade funnit att utgifterna för lärarlönerna, eller mervärdesskatten för dessa löner, inte i någon del kunde anses ersättningsgilla enbart på grund av att klaganden skulle ha gjort sig skyldig till ett antal oegentligheter i samband med ansökan om slutlig utbetalning.

51. Kommissionen har med kraft insisterat på att den godtar att kursverksamheten verkligen har ägt rum. Det får således antas att lärare har varit anställda och har erhållit lön för detta ändamål. Det kan konstateras att kommissionen inte avser att ifrågasätta att klaganden har haft dessa utgifter, men eftersom den anser att beloppen avseende utgifterna inte har styrkts med handlingar som på ett tydligt sätt hänför sig till dessa, bör utgifterna inte i någon del anses ersättningsgilla.

52. Ett sådant tillvägagångssätt strider mot proportionalitetsprincipen. Då det inte har ifrågasatts att klaganden har haft utgifter under denna bokföringspost, strider det mot denna princip om utgifter som hänför sig till denna inte i någon del anses ersättningsgilla.

53. Förstainstansrätten har i ett liknande fall funnit att kommissionens nedsättning av stöd inte strider mot proportionalitetsprincipen om det föreligger ”ett direkt samband med de oegentligheter som [har framkommit] och nedsättningen har till syfte att hindra att olagliga eller onödiga utgifter ersätts”. [6]

54. I det förevarande målet har kommissionen inte åberopat att vissa utgifter skulle vara olagliga eller onödiga, utan endast att deras storlek inte har styrkts. Även om det kan anses att stödmottagaren har visat

6 — Dom av den 15 september 1998 i mål T-142/97, Branco mot kommissionen (REG 1998, s. II-3567).

sådan bristande omsorg genom att inte inkomma med tillräcklig bevisning att det borde medföra en påföljd, är denna påföljd uppenbart överdriven om det för stödmottagaren får samma följder som om verksamheten enligt den ifrågavarande bokföringsposten aldrig skulle ha ägt rum.

55. Kommissionens vägran att anse utgifterna som ersättningsgilla i någon del framstår som än mer oproportionerlig, genom att kommissionen hade kunnat tillse att stödmottagaren fick vidkännas vissa följder av sin oförmåga att inkomma med tillräcklig bevisning och undgå att utbetala de belopp som inte förfallit till betalning genom att vidta åtgärder som var mindre ofördelaktiga för stödmottagaren.

56. Kommissionen hade således kunnat beräkna ett schablonbelopp avseende lärarlönerna och följaktligen även avseende mervärdesskatten för dessa löner.

57. Jag anser att förstainstansrätten har åsidosatt de krav som följer av proportionalitetsprincipen genom att förklara att kommissionen inte överskred sitt utrymme för skönsmässig bedömning när den vägrade beakta samtliga utgifter för utbetalade lärarlöner (bokföringspost 14.3.1 a) samt mervärdesskatten för dessa löner (bokföringspost 14.3.13). Denna punkt i den ifrågasatta domen bör således upphävas.

58. Med hänsyn till att domstolen förfogar över samtliga uppgifter som är nödvändiga för att avgöra målet i sak, föreslår jag att domstolen skall ogiltigförklara de beslut av kommissionen som utgör föremålet för talan i målen T-180/96 och T-181/96 i den del det i dessa beslut har förklarats att ovan nämnda utgifter inte i någon del kunde anses ersättningsgilla. Detta blir nödvändigtvis följden av vad som ovan har angivits.

59. Av detta följer dessutom att förstainstansrättens dom i mål T-181/96 skall upphävas i den del som avser rättegångskostnaderna. Klaganden förpliktades i själva verket att betala samtliga rättegångskostnader i detta mål. Med hänsyn till att överklagandet till viss del har bifallits, skall rättegångskostnaderna delas. Eftersom denna lösning redan har valts av förstainstansrätten i mål T-180/96, bör denna lösning enligt min mening inte ändras då parterna delvis har tappat målet. Vad avser rättegångskostnaderna i målet vid domstolen, föreslår jag att även dessa skall delas, eftersom klaganden i huvudsakliga delar har tappat målet.

Förslag till avgörande

60. Mot bakgrund av vad som ovan har angivits, föreslår jag att domstolen skall:

— upphäva förstainstansrättens dom av den 15 september 1998 i de förenade målen T-180/96 och T-181/96, Mediocurso mot kommissionen, i den del där förstainstansrätten har förklarat att det var med rätta som kommissionen hade funnit att utgifterna för utbetalade lärarlöner (bokföringspost 14.3.1 a) eller mervärdesskatten för dessa löner (bokföringspost 14.3.13) inte i någon del kunde anses ersättningsgilla,

— upphäva punkt 5 i domskälen i nämnda dom och besluta att vardera parten skall bära sin rättegångskostnad i mål T-181/96,

— ogilla överklagandet i övrigt,

— ogiltigförklara kommissionens beslut C(96) 1185 av den 14 augusti 1996 om nedsättning av det stöd som beviljats genom beslut C(89) 0570 av den 22 mars 1989 och kommissionens beslut C(96) 1186 av den 14 augusti 1996 om nedsättning av det stöd som beviljats genom beslut C(89) 0570 av den 22 mars 1989, i den del där kommissionen har funnit att utbetalade lärarlöner (bokföringspost 14.3.1 a) eller mervärdesskatten för dessa löner (bokföringspost 14.3.13) inte i någon del kunde anses ersättningsgilla,

— besluta att vardera parten skall bära sin rättegångskostnad vid domstolen.